

ผมยืนอยู่ข้างหน้าต่างกระจกของอาคารชั้นที่ ๒๐ เหม่อมองผู้คนใช้ชีวิตอยู่เบื้องล่าง

หลายคนทำงานหาเช้ากินค่ำ ดำรงชีวิตอยู่อย่างลำบาก [ต่างกับผมที่เป็นผู้บริหารระดับสูง](#)

[ของบริษัทขนาดใหญ่](#) ทำงานอยู่ ในห้องแอร์เย็นฉ่ำ และห้อมล้อมไปด้วยลูกน้องมากมาย

คนทั่วไปอาจจะคิดว่าชีวิตของผมนั้นแสนจะมีความสุข แต่ไม่เลย หัวใจของผมมีร่องรอย

เรื่องสั้น...น้ำตาแม่

เขียนโดย ภาษาสยาม

วันเสาร์ที่ 27 กันยายน 2008 เวลา 20:23 น. - แก้ไขล่าสุด วันอาทิตย์ที่ 16 พฤษภาคม 2010 เวลา 08:34 น.

บาดแผลเล็กๆที่ทำให้ เจ็บปวดอยู่ตลอดเวลาที่มีอะไรมาสะกิด

อีกไม่กี่วันก็จะถึงวันแม่แห่งชาติอีกแล้ว ใครจะรู้ว่า ภาพที่คนอื่นถือดอกมะลิ ไปกราบแม่ เปรียบเสมือนคมมีดนับพันเล่มที่ทิ่มแทงหัวใจผม
หากกลับไปแก้ไขอดีตได้ คงดี
ผมคงไม่ปล่อยให้ตนเองต้องมาจมจ่อมอยู่กับความรู้สึกผิดเช่นนี้

หากไม่บอกก็คงจะไม่มีใครรู้ว่าคนระดับผมจะมีพื้นเพมาจากครอบครัวยากจน หาเช้ากิน ค่ำ
ครอบครัวของเราอาศัยอยู่ในบ้านที่แทบจะดูไม่ออกเลยว่าเป็นบ้าน เพราะเป็นเพียงเพิงหมา

แห่งนี้หน้าไม้เก่าๆมาปะต่อกัน
เพื่อให้สมาชิกในครอบครัวได้อาศัยพอกันแดดกันฝน
ผมเป็น

ลูกคนเดียวของพ่อซึ่งมีอาชีพกรรมกรก่อสร้าง และแม่ที่เป็นคนกวาดถนน แต่ท่านทั้งสองก็มี

เรื่องสั้น...น้ำตาแม่

เขียนโดย ภาษาสยาม

วันเสาร์ที่ 27 กันยายน 2008 เวลา 20:23 น. - แก้ไขล่าสุด วันอาทิตย์ที่ 16 พฤษภาคม 2010 เวลา 08:34 น.

มานะให้ผมได้เข้าเรียนโรงเรียนประจำจังหวัด ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ลูกผู้ลากมากดีแหกนมาเรียน

ผมมีเพื่อนที่เรียนเก่ง

เพียบพร้อม และอยู่ในสังคมที่แตกต่างจากพ่อกับแม่ลิบลับ

“พ่อกับแม่ไม่มีเงินทองเป็นมรดกให้เก่ง
ก็ได้แต่พยายามส่งเสียให้ลูกได้เรียนสูง ๆ จะ

ได้ไม่ลำบากเหมือนเราสองคน”พ่อบอกผมในวันหนึ่ง ซึ่งผมเพียงแค่อ้อมรับ

ผมเป็นเด็กที่เรียนดีและตั้งใจเรียนมาก

พ่อกับแม่จึงภูมิใจนักหนา

และไม่เคยเกียจจน

ให้ผมทำงานใดๆเลย

ผมเสียอีกที่ถึงแม้จะลือชื่อยุ่ลือๆ แต่ก็ยังมองพ่อแม่ทำงานหนักอยู่

เรื่องสั้น...น้ำตาแม่

เขียนโดย ภาษาสยาม

วันเสาร์ที่ 27 กันยายน 2008 เวลา 20:23 น. - แก้ไขล่าสุด วันอาทิตย์ที่ 16 พฤษภาคม 2010 เวลา 08:34 น.

ทุกเมื่อเชื่อวัน
เท่านั้นยังไม่พอ

ในยามที่ครอบครัวของเราลำบากพอกับแม่จะเสียสละให้ผมเสมอ

" ไปอ่านหนังสือเถอะเก่ง เดี่ยวแม่ล้างจานเอง " แม่จะไล่ผมไปอ่านหนังสือทุก

ครั้งที่ผมทำงานบ้าน

" แม่เหลือเงินแค่ ๒๐ บาทเก่งเอาไปโรงเรียนเถอะลูก " " แล้วแม่ละ " ผมเองก็ห่วงแม่ไม่น้อยไปกว่ากัน "
แม่เก็บผักบุ้งริมคลองมาผัดกินได้ เก่งเอาไปเถอะ ไม่ต้องห่วงแม่ "

ผมรักและซาบซึ้งในพระคุณของพ่อและแม่มากครับ

แต่ก็ไม่อาจบอกใครได้

นอกจาก

เก็บเอาไว้ในใจคนเดียว

" เก่งได้แสดงละครของโรงเรียนในวันแม่เหรอลูก " แม่ถามผมในวันหนึ่ง

"ใครบอกแม่เนี่ย " ผมถามด้วยน้ำเสียงตกใจ

" หนูพิมพ์เขาเพิ่งบอกแม่เมื่อเช้านี้เอง ทำให้เต็มทีนะลูก แม่จะไปดู " แม่ยิ้มอ่อนโยน

ผมขมวดคิ้วด้วยความหนักใจ

และตัดสินใจเปิดอกบอกออกไปตามตรง

"อย่าไปนะแม่ ถ้าเพื่อนผมรู้ว่าแม่เป็นคนกวาดขยะจะต้องเลิกคบผมแน่ ในกลุ่ม

ผมมีแต่ลูกคนรวยทั้งนั้นเลย " แทนที่จะดีใจผมกลับเสียงดังใส้แม่

แม่หน้าเสีย

และถาดูไม่ผิด

หยดน้ำใสกำลังเอ่อท่วมดวงตาของแม่

แต่ก็ครูเดียว

เท่านั้น

แม่ผู้แข็งแกร่งของผมนี่สลัดมันออกไปได้

" เก่ง .. เราต้องพอใจในสิ่งที่เรามีสิลูก เราต้องยอมรับว่าเรามาจากดิน "

" ไม่นะ ผมไม่อยากให้ใครมาดูถูก "

ผมจำได้ว่า

หลังจากนั้นแม่ก็หันร้องไห้ แต่ผมก็พยายามหาเหตุผลให้ตัวเองว่า

ถ้าแม่ไม่ไปจะเป็นผลดีกับทุกฝ่าย เพราะแม่เองก็จะได้ไม่ลำบากและเสียเวลาทำงาน

แล้ววันงานก็มาถึง

ในงานวันแม่ ผมร่วมแสดงละครกับเพื่อนๆ โดยปราศจากสายตาของ

แม่

ในขณะที่ได้เห็นแม่ของคนอื่นมาร่วมงานกันพร้อมหน้า ทุกคนได้กราบ ได้กอด และบอกรัก

แม่ แล้วผมละ..ผมได้แต่บอกในใจ...แม่ครับ..ผมรักแม่ที่สุด

" แม่คือปูชนียบุคคลที่ควรเคารพบูชา ความรักของแม่ที่ให้ลูกไม่เคยมีข้อแม้ใดๆ แม่ลูก

จะไม่สมประกอบหรือมีปัญหาด้านสติปัญญา แม่ก็ยังรัก และไม่มีวันทอดทิ้ง

วันที่ลูกล้ม ลูกแพ้

อ้อมกอดแม้อย่างคอยประคองและซับน้ำตาอยู่เสมอ อภัย..แม้ว่าลูกได้ทำสิ่งเลวร้ายสักปานใดก็

ตาม หากมีภัยใดๆมาล้ากลายลูกแม่ก็ขอปกป้องลูกแม่จะต้องแลกด้วยชีวิต...แม่อภัยอม "

คำกล่าวของแม่ตัวอย่างในงานทำให้ผมคิดได้ แม่รักและเสียสละให้มาโดยตลอด แต่ ผมกลับอกตัญญู ผมทำผิดต่อแม่...ผู้ที่รักผมด้วยหัวใจบริสุทธิ์ ทำไมผมไม่นึกบ้างนะว่า

แม่

ต้องลำบากแค่ไหน กับการทำงานหนักเพื่อส่งผมเรียนโรงเรียนดีๆ แม่อดเพื่อให้ผมอิ่ม

แม่ให้อภัยลูกอกตัญญูคนนี้เสมอ แม่ลูกจะเคยพูดว่า อาย...ที่มีแม่เป็นคนกวาดถนนก็ตาม

แม่

ครับ...เย็นนี้ผมจะเข้าไปกราบแม่ และจะบอกกับทุกคนว่า ผมภาคภูมิใจในแม่ของผมที่สุดใน

เรื่องสั้น...น้ำตาแม่

เขียนโดย ภาษาสยาม

วันเสาร์ที่ 27 กันยายน 2008 เวลา 20:23 น. - แก้ไขล่าสุด วันอาทิตย์ที่ 16 พฤษภาคม 2010 เวลา 08:34 น.

โลก

ผมสัญญาว่าจะตั้งใจเรียน

เพื่อให้พ่อแม่สบายกว่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

เย็นวันนั้นผมรีบกลับบ้านทันทีที่โรงเรียนเลิก ในมือผมกำดอกมะลิเอาไว้แน่น แม่ยังไม่

กลับบ้านทั้งบ้านจึงดูเงียบเหงา มีเพียงกระต่ายโน้ตแผ่นเล็กๆเสียบอยู่ตรงประตู

“ เก่ง

พอกับแม่อยู่โรงพยาบาล

รีบมาด่วน ”

ใจของผมเต้นแรงจนแทบจะทะลุออกมานอกอก

ใครเป็นอะไรไป

ทำไมพ่อกับแม่จึง

เรื่องสั้น...น้ำตาแม่

เขียนโดย ภาษาสยาม

วันเสาร์ที่ 27 กันยายน 2008 เวลา 20:23 น. - แก้ไขล่าสุด วันอาทิตย์ที่ 16 พฤษภาคม 2010 เวลา 08:34 น.

ต้องไปโรงพยาบาล

ผมกำดอกลมะลิไว้นั่น วิ่งออกจากบ้าน แล้วเรียกมอเตอร์ไซค์รับจ้างให้

พาไปยังโรงพยาบาลตามที่พอบอก

ทันทีที่ผมก้าวไปถึงโรงพยาบาล

บ้านผู้เป็นพี่สาวของแม่ก็เดินออกมารับด้วยสีหน้าเศร้า

สร้อย

ผมจึงไม่กล้าซักถามกับป้า

แต่ก็แอบคิดในใจว่าลุงอาจสามีของบ้านคงจะไม่สบายอย่าง

แน่นอน

แล้วผมก็ได้รู้ว่าตนเองเดาผิด

เมื่อได้พบพ่อ

เรื่องสั้น...น้ำตาแม่

เขียนโดย ภาษาสยาม

วันเสาร์ที่ 27 กันยายน 2008 เวลา 20:23 น. - แก้ไขล่าสุด วันอาทิตย์ที่ 16 พฤษภาคม 2010 เวลา 08:34 น.

พ่อยืนอยู่หน้าห้องฉุกเฉินเพียงลำพัง

ทันทีที่เห็นผม

พ่อก็โผล่เข้ามากอดในทันที

พลาบอก

กับผมด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ

“แม่จากเราไปแล้วนะแก”
ผมเงยหน้าขึ้นมองพ่อ น้ำตาของลูกผู้ชายไหลอาบแก้ม

พ่อเล่าไปพลาบเขื่อนน้ำตาไปพลาบ

“เมื่อกลางวันตอนที่แม่กำลังกวาดถนน อยู่ๆคนขับ รถบรรทุกมันก็กลับใน พุ่งเข้าชนร่างของแม่

ก่อนตายแม่เพื่อถึงแก่งดังลั่น

สั่งพ่อให้ดูแลเก่งๆ

ให้ลูกมีอนาคต”

ดอกมะลิในมือผมร่วงลงพื้น เช่นเดียวกับร่างที่ทรุดลงคุกเขาพลากร้องไห้ ผมไม่มี โอกาสได้กราบแม่อีกแล้ว

แต่ผมไม่เหลือโอกาสใดๆอีก แม่...จากผมไปแล้ว แม่ครับ ..ผมรักแม่

หลังจากนั้นในวันแม่ของทุกปี ผมก็ได้แต่ไปทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ท่าน หลายคนคงคิดว่า ทำไม

ไม่ทำเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ หากผมย้อนเวลาได้...ผมจะทำ..จะรัก และดูแลแม่ให้ดีที่สุด

หากย้อนเวลาได้ ...ผมจะไม่วันทำให้แม่ต้องเสียน้ำตา แต่ผมไม่เหลือโอกาสนั้นอีกแล้ว

แล้วคุณละ....ดูแลแม่ของคุณหรือยัง
ลิขสิทธิ์เว็บไซต์ภาษาสยาม

น้ำฝน ทะกลกิจ ประพันธ์

